

Arrest

nr. 213 003 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2017, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw, die verklaart te horen:

naam: L., N.
geboortedatum: 11.09.1965
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, alinea 1 , 2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De C-kaart is verstreken sinds 12.04.2017.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor het in artikel 19 §1 bedoelde recht op terugkeer. Betrokkene legt een medisch attest over van het 'Centre de Sante Mwanzali uit Kinshasa' dat bij aldaar verblijf voor medische zorgen voor de periode van 21.09.2015 en 05.02.2017. Tussen beide data ligt een periode van meer dan één jaar.

Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd :

- zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en / of;*
- een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas, en / of;*
- een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen. “*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 19 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 39 en 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2, 3, en 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“Doordat, verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte tot het besluit komt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het in artikel 19§1 bedoelde recht op terugkeer;

Terwijl dat verzoeker in casu het recht heeft zijn recht op terugkeer te doen gelden overeenkomstig de artikelen 19 van Vr. W. van 15 december 1980 en de artikelen 35 en 39 en 40 van het Vr. Kb. van 8 oktober 1981;

Dat artikel 19 Vr. W. als volgt luidt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen. De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken."

De voorwaarden om een herinschrijving te bekomen en om het recht te hebben op terugkeer, worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit).

Zo bepaalt artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit het volgende:

"De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan."

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

"§ 1. - De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

-bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

-zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§2.-De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het Gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1 ° voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet voor zijn vertrek, de verlenging of vernieuwing van die vergunning vragen.

§5.- De vreemdeling die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid.

Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit stelt als volgt:

"De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de (Minister) of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de (Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft) of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14."

Verzoekende partij was in het bezit was van en C kaart geldig tot 12 april 2017

Dat verzoeker stelde dat hij omwille van gezondheidsredenen moest verblijven in DRC.

Dat hij daartoe medische documenten neerlegde die aantonen dat hij van de periode van 21 september 2015 tot 5 februari 2017 in medische behandeling was bij het Centre de Santé Mwanzali in Kinshasa;

Dat verzoeker inderdaad uitlegde dat hij aldaar moest verblijven omwille van een dringende medische behandeling;

Dat derhalve kan worden beschouwd dat verzoeker "wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil" niet in staat is geweest om binnen de voorziene termijn terug te keren naar België;

Dat uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt waarom verwerende partij de terugkeer van verzoeker niet heeft willen beschouwen in het licht van artikel 40 Vb door niet te onderzoeken of er

inderdaad geen sprake kon zijn van "omstandigheden onafhankelijk van de wil" van verzoeker die verwerende partij ertoe zouden hebben kunnen bewegen verzoeker in het bezit te stellen van bijlage 15;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet op voldoende wijze is gemotiveerd en overigens ook strijdig lijkt te zijn met de artikelen 39 en 40 Vb;

Overeenkomstig artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit bestaat het vermoeden dat verzoekende partij het land heeft verlaten.

Met het motief dat verzoekende partij omwille van haar ambtelijke schrapping niet meer in bezit is van een grensoverschrijdend document gaat de verwerende partij er echter aan voorbij dat, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfsvergunning het grondgebied verlaat, hetgeen in casu het geval is, hij gedurende een jaar recht op terugkeer heeft wanneer hij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet.

In een beroep tot nietigverklaring tegen artikel 39 Vb interpreteerde de Raad van State artikel 19§, 1 vierde lid zodanig dat de meldingsplicht voor het vertrek geen voorwaarde is voor het behoud van de geldigheid van de verblijfs - of vestigingsvergunning van de veemdeling die naar België terugkeert. (Rvs. 24 oktober 1985, nr. 25.766)

Het toenmalige artikel 19, eerste en tweede lid Vw. moet zo verstaan worden dat de vreemdeling bij zijn terugkeer in het bezit moet zijn van een geldige vergunning en dat hij de mogelijkheid heeft deze vroegtijdig te verlengen.

De Raad van State stelt dus dat op de niet naleving van een verplichting van voortijdige verlenging van de vergunning niet de sanctie staat van het verlies van het verblijfsrecht.

Deze meldingsplicht is bedoeld om de ambtshalve schrapping te voorkomen.

Door het al bovenstaande niet nader te onderzoeken terwijl de verzoekende partij hiertoe elementen heeft aangebracht, schendt de gemachtigde prima facie artikel 19, § 1 van de vreemdelingenwet.

Dat de besteden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd en de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet afdoende zijn in de zin van artikelen 62 Vr; W. en de artikelen van de wet 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en deze inhoudelijk betwist. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. In feite voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat zij niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde recht op terugkeer. De verzoekende partij stelt dat zij in het bezit was van een C-kaart geldig tot 12 april 2017. Zij stelt dat zij omwille van gezondheidsredenen moest verblijven in Congo. Zij legde daartoe medische documenten neer die volgens haar aantonen dat zij van de periode van 21 september 2015 tot 5 februari 2017 in medische behandeling was bij het Centre de Santé Mwanzali in Kinshasa. Volgens de verzoekende partij kan daarom worden beschouwd dat zij "wegens omstandigheden onafhankelijk van haar wil" niet in staat is geweest om binnen de voorziene termijn terug te keren naar België. Volgens de verzoekende partij kan uit de bestreden beslissing niet worden opgemaakt waarom de verwerende partij de terugkeer van de verzoekende partij niet heeft willen beschouwen in het licht van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit door niet te onderzoeken of er inderdaad geen sprake kon zijn van "omstandigheden onafhankelijk van de wil", die de verwerende partij ertoe zouden hebben kunnen bewegen de verzoekende partij in het bezit te stellen van bijlage 15. Volgens de verzoekende partij lijkt de bestreden beslissing op dit punt niet op voldoende wijze gemotiveerd te zijn en overigens ook strijdig te zijn met de artikelen 39 en 40 van het vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij stelt verder dat overeenkomstig artikel 39, § 7, van het vreemdelingenbesluit het vermoeden bestaat dat zij het land heeft verlaten. Met het motief dat de verzoekende partij omwille van haar ambtelijke schrapping niet meer in bezit is van een grensoverschrijdend document gaat de verwerende partij er volgens de verzoekende partij echter aan voorbij dat, wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfsvergunning het grondgebied verlaat, hetgeen in casu het geval is, hij gedurende een jaar recht op terugkeer heeft wanneer hij aan de desbetreffende voorwaarden voldoet. De verzoekende partij vervolgt dat, in een beroep tot nietigverklaring tegen artikel 39 van het vreemdelingenbesluit de Raad van State artikel 19, § 1, vierde lid, zodanig interpreteerde dat de meldingsplicht voor het vertrek geen voorwaarde is voor het behoud van de geldigheid van de verblijfs- of vestigingsvergunning van de vreemdeling die naar België terugkeert. De Raad van State stelt volgens de verzoekende partij dus dat op de niet-naleving van een verplichting van voortijdige verlenging van de vergunning niet de sanctie staat van het verlies van het verblijfsrecht. Door al het bovenstaande niet nader te onderzoeken terwijl de verzoekende partij volgens haar hiertoe elementen heeft aangebracht, schendt de gemachtigde volgens de verzoekende partij artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van verschillende motieven. De gemachtigde oordeelt op grond van artikel 7, eerste alinea, 2°, van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De gemachtigde motiveert dat de C-kaart van de verzoekende partij verstreken is sinds 12 april 2017. Verder oordeelt hij dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor het recht op terugkeer, zoals bedoeld bij artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet, omdat zij dit recht verloren heeft door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

De verzoekende partij betwist niet dat haar C-kaart verstreken is sinds 12 april 2017, noch dat zij meer dan een jaar het Rijk verlaten heeft. Het betoog van de verzoekende partij dat zij gedurende een jaar een recht op terugkeer heeft, doet dan ook niet ter zake, aangezien zij zelf toegeeft langer dan een jaar België verlaten te hebben. Het betoog van de verzoekende partij spitst zich, voor wat betreft het aangehaalde recht van terugkeer, verder toe op het feit dat zij zich volgens haar bevindt in de situatie van "omstandigheden onafhankelijk van haar wil", zoals bedoeld bij artikel 40 van het vreemdelingenbesluit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur op 26 april 2017 een brief stuurde aan de burgemeester van Zaventem, waarin het volgende wordt vermeld: *"Deze vreemdeling werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 04.05.2015. Hij heeft onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode, die voorafging aan de schrapping. Daarom verzoek ik u hem*

uit te nodigen om zich aan te bieden bij uw diensten om volgende documenten voor te leggen: bewijzen voor aanwezigheid in België voor de periode van 30.03.2015 tot heden, kopie volledig nationaal paspoort. Bewijsstukken moeten worden overgelegd binnen een maand na datum van dit besluit. Anders wordt de aanvraag afgewezen.”

Op 26 april 2017 stuurde de burgemeester van Zaventem een brief naar de verzoekende partij met de vraag langs te komen op de gemeente. Er werd haar verzocht om haar identiteitskaart of paspoort en de bewijzen van haar verblijf in het ziekenhuis in het buitenland voor te leggen.

In het administratief dossier bevindt zich verder de beslissing van 15 mei 2017, waarbij het bestuur de vraag van de verzoekende partij van 13 april 2017 om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, afwijst. De verzoekende partij heeft deze beslissing ondertekend en heeft er dus kennis van genomen. Deze beslissing werd niet aangevochten door de verzoekende partij en de motivering ervan luidt als volgt:

“Betrokkene werd op 04.05.2015 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister. Op 13.04.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

Betrokkene legt een medisch attest over van het 'Centre de Santé Mwanzali uit Kinshasa' dat hij effectief in de Democratische Republiek Congo verbleef voor medische zorgen in de periode van 21.09.2015 en 05.02.2017.

Tussen beide data ligt een periode van meer dan één jaar. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene niet meer gemachtigd is om in het Rijk te verblijven of er zich te vestigen.

Meneer komt niet in aanmerking voor de toepassing van artikel 40 van het KB van 08.10.1980 omdat hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3,4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats voor zijn vertrek niet op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.”

Op dezelfde dag, namelijk op 15 mei 2017, werd ook de in casu bestreden beslissing genomen, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

De argumenten die de verzoekende partij ontwikkelt aangaande haar recht op terugkeer hebben in feite betrekking op bovenstaande beslissing van 15 mei 2017 waarbij de vraag van de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, werd afgewezen. Zoals gezegd stelde de verzoekende partij echter geen beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing, waardoor dient aangenomen te worden dat deze beslissing zich definitief in het rechtsverkeer bevindt.

Het determinerend motief van de in casu bestreden beslissing, in die zin dat het op zich volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen, is gegrond op artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)”

De verzoekende partij beroept zich op artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 39 en 40 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2

De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3

De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4

Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4

De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrappt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 40 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, §§ 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing, geeft het gemeentebestuur, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot verblijf wordt toegelaten, brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14.”

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij zich wenst te beroepen op “omstandigheden onafhankelijk van zijn wil”, zoals bepaald bij artikel 40 van het vreemdelingenbesluit. De verzoekende partij maakt echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van het voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar situatie valt onder die van artikel

40 van het vreemdelingenbesluit. Daarnaast blijkt uit de eerste alinea van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit dat de gemachtigde de mogelijkheid heeft de verzoekende partij terug in haar vroegere toestand te plaatsen. Als de beslissing gunstig is, wordt de vreemdeling volgens artikel 40, vierde alinea, opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst. Uit bovenstaande gegevens van het administratief dossier, en meer bepaald de beslissing van 15 mei 2017 waarbij de vraag van de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst werd afgewezen, blijkt dat in het kader van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit een negatieve beslissing werd genomen, waartegen de verzoekende partij bovendien geen beroep heeft ingesteld. Deze beslissing is dan ook definitief geworden. Aangezien de verzoekende partij nagelaten heeft tegen voornoemde beslissing van 15 mei 2017 beslissing beroep in te stellen, heeft zij in casu ook geen belang meer bij het argument dat zij wel degelijk in aanmerking zou komen voor het recht op terugkeer. Bovendien maakt de verzoekende partij, zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, niet aannemelijk dat zij onder de voorwaarden van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit valt, aangezien zij niet aannemelijk maakt dat zij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van het voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Ook in die zin kan de verzoekende partij de schending van artikel 40 van het vreemdelingenbesluit niet dienstig aanvoeren.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel verder dat, in een beroep tot nietigverklaring tegen artikel 39 van het vreemdelingenbesluit de Raad van State artikel 19, § 1, vierde lid, zodanig interpreteerde dat de meldingsplicht voor het vertrek geen voorwaarde is voor het behoud van de geldigheid van de verblijfs- of vestigingsvergunning van de vreemdeling die naar België terugkeert. De Raad van State stelt volgens de verzoekende partij dus dat op de niet-naleving van een verplichting van voortijdige verlenging van de vergunning niet de sanctie staat van het verlies van het verblijfsrecht. De Raad stelt vast dat in casu de vraag niet rijst naar het al dan niet behoud van de geldigheid van de verblijfs- of vestigingsvergunning, omdat het niet betwist is dat de C-kaart van de verzoekende partij verstrekt is sinds 14 april 2017.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU